

„VIDĚT BOHA VE VŠECH VĚCECH“

Každý, komu otec Karel během požehnaného dvačtyřicetiletého kněžského působení vstoupil jakýmkoliv způsobem do života, mohl zpětně pozorovat zanechané Boží stopy ve svém životě. Jeho vytrvalost a píle byla skutečným vzorem. Sám jsem to mohl pozorovat již od útlého dětství, kdy mě pokřtil a kdy jsem mohl spolu s dalšími vrstevníky vyrůstat v jeho blízkosti. Do naší farnosti Lipník nad Bečvou přichází na začátku roku 1990, 1. února. Přichází v počátcích znovunabyté svobody z farnosti Uherský Brod, kde působil naplněných deset let. S ním přichází i nové svěží jaro do naší farnosti a doslova probudil její život během třináctiletého působení. V naší farnosti zanechal mnoho hmotných a hlavně nehmotných Božích darů a vryl se do srdce všech svých farníků. Snažil se o řadu stavebních oprav jak našich kostelů, fary, tak i dalších objektů. Znovuobnovil a zavedl tradici lipenských hodů, připomínající patrona našeho kostela sv. Jakuba. Během postní doby farnost pořádala pravidelné duchovní obnovy, které vedl otec salesián Václav Filipec, který byl pro otce Karla pravým duchovním přítelem. Svě farníky se snažil zapojit do aktivního dění ve farnosti. Brzy vytvořil tým svých spolupracovníků, který dokázal zkoordinovat. Podílel se na založení a aktivní práci farních rad. Byl knězem nezištným, nezaujatým a nestranným, otevřený farníkům napříč všem věkovým kategoriím, od malých dětí přes mládež až k starým a nemocným. Při práci s námi ministranty dokázal spojit ideál Dona Boska – **domov** – lipenská fara, která byla vždy pro nás otevřená – **škola** – zprostředkované hodiny náboženství na faře a hlavně jeho škola života - **kostel** - kde nás učil znát liturgii a zapojit se do jejího důstojného slavení a – **hřiště** – kde si s námi i on sám zahrál. Mnoho mých vrstevníků nezapomene během sobotních ministrantských schůzek na povzbuzující poučení i mnoho her, ke kterým patřily legendární „schovky“ v zákoutí lipenské fary. Inicioval a také se sám zapojil do opravy fary na nedalekém Středolesí, která dodnes slouží jako prázdninové místo táborů ministrantů a scholy. Sám se snažil také většinu pobytů s námi prožít a tyto zážitky se pro nás staly nezapomenutelnými. Měl smysl pro disciplínu a pořádek. Byl pečlivý a důsledný, tak jak byl vychován, a proto vždy měl u nás respekt. Svě kněžství prožíval jako skutečný otec – v naší farnosti nebylo zvykem říkat Pan farář Karel, ale pro všechny se stal Otcem Karlem. Byl neskonale bezprostřední a ve svém jednání flexibilní, a proto se do našich srdcí vrylo tolik vzpomínek, které nelze vypovědět.

V červenci 2003 byl otec Karel přeložen do nově vznikající farnosti Havířov - Šumbark, kde se stal prvním farářem této farnosti. Budování tohoto nového farního společenství bral jako novou výzvu na vinici Páně. Do Havířova také každý rok naše farnost pořádala zájezd začátkem listopadu, na svátek jeho patrona sv. Karla Boromejského. Otec Karel nás vždy mile pohostil, ať už v počátcích ve středisku nebo později v nové faře.

Byli jsme vždy rádi a mile potěšeni, když po skončení pastoračního působení v Havířově se do Lipníka občas vracel a prožil s námi mši svatou i chvíle společného sdílení. Chvíle naplněné jeho přítomností a provázené Pánovou blízkostí jsme mohli naposledy zakusit letos, 17. ledna 2017, kdy se naposledy k nám vrátil a slavil v našem farním společenství Eucharistii, kterou, jak bylo na něm vidět, prožil do krajnosti. V tu chvíli nikdo (jen náš Pán) nevěděl, že je poslední. Při této mši svaté se dalo nejvíce vytušit, z jakého **životodárného** pramene otec Karel celý život čerpal. Během jeho náhlé nemoci a pobytu v nemocnici se celá farnost za něj usilovně modlila, aby dokázal nést svůj kříž a byl Kristu stále nablízku.

Během svých pastoračních let každý den ve svých farnostech slavil eucharistii, ji upřednostňoval před vším, co by ho od ní mohlo odvést. I během dovolených, na kterých jsem mohl také párkrát být,

každý den po stráveném, často nabitém, dni slavil mši svatou. Mnoho bylo jeho plánů a projektů, na kterých pracoval ve svých farnostech, ale vždy je podmiňoval vůlí Boží. Byl znám svou laskavostí, milým úsměvem a láskyplným obličejem. Legendární umělec Josef Kemr kdysi pronesl: „Všechno, tak jak myslíte a jak žijete, se zračí v očích a ve tváři“. To platilo i u otce Karla. Z jeho tváře vyzařovalo něco **nepopsatelného** – jakási vnitřní radost a pokoj. „**Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám, ne jako svět já vám dávám.**“

Byl mužem modlitby a zbožnosti. Častokrát jej bylo možné nalézt usebraného v modlitbě před svatostánkem. Otec Karel vždy dával ten pravý dobrý příklad svým žitím, svým jednáním. Dobrý příklad nelze hrát, to se brzy prozradí. Nikdo nikdy nepochyboval, kde bral sílu, tam, kde už mnozí odpadali únavou. V modlitbě Věčné Slovo od sv. Ignáce se modlíme: „...nauč nás pravé velkomyslnosti, nauč nás tobě sloužit, jak to právem zasluhuješ, ať dáváme a nepočítáme, ať bojujeme a nedbáme ran, ať pracujeme a nehledáme odpočinek, ať se obětuujeme a nečekáme jinou odměnu, kromě vědomí, že jsme splnili tvou vůli.“ Tak otec Karel žil.

Vždy soustředěně a pečlivě nezapomínal na modlitbu denní modlitby církve, breviáře, který si s sebou vozil, ať měl v tu chvíli být kdekoliv. On byl ten, kdo mě naučil objevit krásu této modlitby. Napadají mě slova z kompletáře (pozn. modlitba před spaním), která otec Karel najisto prožil během své nemoci. „Bože, v tebe důvěřuji, do tvých rukou svěřuji svůj život. Ty mě vedeš a chráníš, VĚRNÝ BOŽE.“ U otce Karla vždy důvěra Boží prozřetelnosti plodila věrnost a naopak. Zároveň mohl zakusit, že i Bůh zůstává věrný.

Vždy, když se ve stáří připravoval na odchod z toho světa a mluvil o něm, říkal, že v tu chvíli se člověk setká se samotným Kristem, odpoután od všech okolních vztahů, od všeho, čemu důvěřuje na tomto světě. Podobně napsal apoštol Pavel v 1. kapitole listu Filipánům: „Život je pro mě Kristus a smrt ziskem.“ Nečekaná nemoc otce Karla, kdy více než týden byl mezi nebem a zemí, připravován na setkání s Pánem, přišla jako nečekaná rána, která nás všechny překvapila a zasáhla. V těch dnech jsme také slavili svátek Uvedení Páně do chrámu a slyšíme Simeonovo vyznání, které se otec Karel denně večer modlil a které se na něm naplnilo („Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji,...“). Až zpětně vidíme, že to nebyla nějaká nešťastná náhoda, ale příprava na toto velké vyznání.

Jeho životní program by se dal shrnout do citátu sv. Ignáce – **Vidět Boha ve všech věcech** – o to se otec Karel snažil celý život až do smrti.

V neděli 5. února, kdy si ho Pán povolal, jsme během nedělní mše svaté v Lipníku děkovali společně, i každý ve svém srdci, za vše, co pro naši farnost i každého zvlášť vykonal, a jak dokázal rozehtát naše často chladná srdce. Prorok Izaiáš v 1. čtení této neděle nám přináší slova: „**Tehdy v temnotě vzejde tvé světlo, tvůj soumrak se stane poledním jasem.**“ V tu chvíli nikdo nepochyboval, že se otec Karel setkává s Pánem. Na hrobu otce kardinála Špidlíka na Velehradě je nápis: **Věčnost tvoří vztahy, které nikdy nekončí.** Kéž se tedy s odkazem Dona Bosca - **Sejdeme všichni v nebi.**

Jakub Aseem

Svědectví ve zkrácené verzi proneseno na pohřbu otce Karla 11. února 2017 v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku. Vydáno jako příloha FL 1/17